

SLÄGTNAMN, n. 5. Namn, gemensamt för alla dem, som tillhöra samma släkt.

SLÄGTTREGISTER, släggregister, n. 5. Register, innehållande en åskådlig framställning af en persons härstamning jemte dess sidoförvandter. Brukas äfv. om hästar af ädlare ras.

SLÄGTSKAP, f. 5. 1) Det förhållande, som äger rum mellan personer, hvilka hafva samma gemensamma stamfader. *S. på fädernet, på mödernet.* — 2) (fig.) Stor likhet i vissa väsentliga egenskaper eller omständigheter. — *Syn.* Skyldskap, Anförvandskap. — *Ss.* *S-s förhållande.*

SLÄGTTAFLA, f. 1. Se *Stamtafla.*

SLÄGTTECKEN, n. 5. Gemensamt kännetecken för alla arter, som tillhöra ett släkte.

SLÄGTTYCKE, n. 4. Vissa ansigts- eller karaktersdrag, som i allmänhet tillhöra medlemmarna af någon viss släkt.

SLÄNDA, f. 1. 1) Enkelt spinnredskap, som brukades innan spinnrockens uppfinning, bestående af en rundsvarfvad, kvarterslång pjes af trä, på midten tjock, mot ändarna afsmalnande. — 2) *S-dor*, benämning på 5:te Ordningen af Insekterna. Se vidare *Sjöslända, Dagslända, Trollslända, Skorpionslända.*

SLÄNG, m. 2. (af *Slå*) 1) Slag af något, som slänges eller svänges. Deraf Pisksläng, Käppsläng. *Få en s. af piskan.* (Fam.) *Få, ge s-ar*, stryk. *Byta s-ar*, släss. Se äfv. *Slef.* — 2) Svängning. *Slåden gjorde en s.* — 3) Långt, krokigt streck, som hastigt göres med pennan vid skrifning. *Göra en s. vid ändan af en bokslaf.* — 4) (fig. fam.) Början till en sjukdom; äfv. hyllande i viss mån af irrläror; äfv. något liknande i smak, o. s. v. *Hafva en s. af lungdot, af kätteri, af pedanteri, af fritänkeri*, ej vara fri för lungdot, o. s. v. *Det har en s. af...*, en smak af...

SLÄNGA, v. a. o. n. 2. (frequentativ af *Slå*) 1) Häftigt och vårdslöst kasta eller slå (egentl. genom en horisontell rörelse utåt med armarna). *Han s-gde hössan i vägen. Thor s-gde hammaren efter trollet. S. i dörrarna*, slå häftigt i dem. *S. bört, fram, 'n, út* o. s. v., kasta, vräka in, ut, &c. *S. till*, gifva en släng, t. ex.: *S. till någon med piskan.* — *Syn.* Se *Kasta.* — 2) Svänga. *S. benen, armarna*, ell. *s. med benen, med armarna.* *S. hufvudet af och an. S. på hufvudet. S. kappan öfver axlarna. Slåden s-gde i diket. S. på sig, på kroppen*, vårdslöst svänga kroppen af och an. *S. på nacken*, knycka på nacken (till tecken af förakt). — *S. sig, v. r.* Kasta och kröka sig. (Fam.) *S. sig som en mask.* — *Slängd*, part. pass. (Fam. o. adjektivt) Som förstär att slingra sig undan, att svänga sig; fintlig, illparig. — *Slängande*, n. 4.

SLÄNGARE, m. 5. Se *Storhufvud.*

SLÄNGKAPPA, f. 1. Stor, vid kappa utan ärmar.

SLÄNGKYSS, m. 2. Kyss, som man låtsar kasta med fingerändarna. *Ge någon en s.*

SLÄNGNING, f. 2. Handlingen, då man slänger; äfv. rörelsen, då något slänges.

SLÄNGPOLSKA, f. 1. Allmänt bekant dans, hvarvid de dansande svänga omkring med hvarandra.

SLÄNT, m. 5. (af *Slinta*) Slutning.

SLÄNTRA, SLÄNTRIAN, se *Slentra, Slen-trian.*

SLÄP, n. 5. 1) Något, som släpar. Förlängning baktill på kappor och fruntimmerskläder,

hvilken räcker ett temligt stycke på marken och vid gåendet släpar efter. *Klädnings med s.* — 2) Något som liknar ett släp, t. ex. svansen på en komet. — 3) (fig. fam.) Följe. *Man kan ej bjuda honom för hans s. skull. Taga i s.*, i släpigt. — 4) (fig. fam.) Träligt arbete. *Med mycket s.* — *Syn.* Släpande, Släparbete, Trälände.

SLÅPA, v. a. 1. 1) Draga något efter sig på marken eller golfvet. *S. en granruska efter sig. S. med sig något.* (Neutralt) *S. på något.* (Sjöt.) *S. ankaret*, draga det efter sig på sjöbotten. (I musik) *S. toner*, tätt sammanbinda dem. *S. bört, se Bortslåpa. S. ihöp, omkring, tillbåka, út.* (Fig.) *S. någon med sig öfverallt*, hafva någon öfverallt med sig i följe. *S. ihjel*, pålägga allt för tryckande arbete. *S. ihöp*, med mycket släp samla. *S. på en något*, påbörja, belasta med något besvärligt, obehagligt. — V. n. 1) Dragas efter på marken eller golfvet. *Klädningsen s-r två alnar.* (Sjöt.) *Ankaret s-r*, drages af fartyget efter på sjöbotten. *S. efter.* (Fig. fam.) *S. efter, möd*, följa med objuden i ens sällskap. — 2) (fig. fam.) Arbeta träligt. *Han får s. mycket, för att draga sig fram.* — *S. sig, v. r.* Med möda draga sig fram på marken. *S. sig bört, fram, 'n, út.* (Fig. fam.) *S. sig fram*, mödosamt draga sig fram. *Jag s-r mig fram, så godt jag kan. S. sig fram i uselhet, i fattigdom. S. ihjel sig, út sig*, aldeles uttrötta, förstöra sig med släp. — *Syn.* *Asa sig.* — *S-s*, v. d. (fig.) *S. med, se Dragas med.* — *S-nde*, part. pres. (Adjektivt) *S. gång*, då man drar benen tätt efter marken. *S. toner*, mycket uthållna och nära sammanflytande med hvarandra. (Dansk.) *S. steg*, som släpas utefter golfvet. Adverbialt säges: *Tala, sjunga s.*, på ett släpande sätt.

SLÅPA, f. 1. Redskap, hvarpå saker släpas korta afstånd, bestående af två stora källmedar, sammanhållna af grofva tvårsålar.

SLÅPÅNDE, n. 4. 1) Handlingen, då något släpas. — 2) (fig. fam.) Se *Slåpa*, 3.

SLÅPARBETE, n. 4. Se *Slåp*, 3.

SLÅPARE, m. 5. En, som släpar.

SLÅPBÄRARE, m. 5. En, som uppbär släpet af en furstlig persons mantel eller klädning.

SLÅPFJÄDER, m. 2. pl. — *fjädrar*. En fjäder emellan inriksblecket och kolfven på vissa lås.

SLÅPHAKE, m. 2. pl. — *hakar*. Hake, hvarmed något släpas.

SLÅPHJON, n. 5. (fam.) En, som förrättar släpsysslor.

SLÅPHÄST, m. 2. (fam.) 1) Arbetshäst. — 2) (fig.) En, som förrättar släparbete åt någon annan.

SLÅPIG, a. 2. (fam.) 1) Släpande. — 2) (fig.) Se *Släpsam*.

SLÅPIGHET, f. 5. (fam.) Egenskapen att vara släpig.

SLÅPKARL, m. 2. (fam.) Karl, som förrättar tungt arbete; arbetskarl.

SLÅPKLÄDER, 5. pl. — MUNDERING, f. 2. — MÖSSA, f. 1. Kläder, mundering, mössa, som brukas hvardagsvis.

SLÄPNING, f. 2. 1) Se *Släpande*. — 2) Släpande uttal. — 3) (i musik) *Toners s.*, öfvergång ifrån en ton till en annan i samma andedrag, stråkdirag, o. s. v. — 4) (dansk.) Fotens släpande utefter golfvet, i vissa steg.

SLÅPPA, v. a. 2. 1) Mista taget af något. *S. något i golfvet. S. något ur händerna. S. tag.* (Fig.) *S. tillfället ur händerna*, ej taga